

A Magyar Szociális Fórum a társadalom pártján marad

A Magyar Szociális Fórum – Szociális Kerekasztal (MSZF-SZK) véleménye szerint Magyarországon olyan súlyos megélhetési válság van kialakulóban, amelyet csak rendszerkorrekciós új társadalmpolitikával lehet orvosolni. Ennek a rendszerkorrekciónak a lényege új egyensúly megteremtése tőkéből és munkából származó jövedelmek között az utóbbiak javára. Társadalmilag tarthatatlan, a demokratikus szabadságjogokra nézve komoly veszély forrása, hogy a lakosság 35-40 százaléka a létminimum alatt, illetve a létminimum küszöbén él, mind többen csúsznak le, és kerülnek olyan helyzetbe, hogy nem tudnak megélni a bérükből és a fizetésükből. Ha tisztességesen kifizetik a közüzemi díjakat, ha törlesztik az adósságaikat, akkor nem tudnak ennivalót adni a gyerekeknek, ha pedig megadják neki a betevő falatot, akkor nem tudnak eleget tenni fizetési kötelezettségeiknek. Ezen az alapvető társadalmi problémán csak olyan politika képes változtatni, amely módosítja az elosztási viszonyokat az emberhez méltó megélhetés biztosításáért. Ez bizony szembesülést feltételez befolyásos pénzügyi körök profitérdekeivel, de e nélkül nem megy a dolog, mert lefekvő politikával nem lehet változtatni a gyorsan romló társadalmi állapotokon! Ha a Fidesz és a KDNP tettekkel bizonyítja, hogy erre az útra lép, élvezni fogja az emberek nagy tömegeinek a támogatását. Ha nem, ugyanúgy át fognak csapni a hullámok a feje fölött, mint a szocialistákén. A tettek minősítik az embert, ezért mi bianco csekket senkinek sem adunk. *Csizmadia László és Fricz Tamás „A civil összefogás társadalmi szerződése”* címmel cikket írt a Magyar Nemzet augusztus 29-i számában. Javaslatukat „konszenzusosnak” minősítik ugyan, pedig nem az. Nem, mert vagy elfelejtették egyeztetni javaslataikat másokkal, köztük a MSZF-SZK-val, vagy eleve nem is tartották szükségesnek megtenni. Nem vitatom el a Civil Összefogás Fórum jogát ahhoz, hogy megelőlegezze a bizalmat a Fidesznek, de a magam részéről a társadalmi érdeket tartom elsődlegesnek minden pártérdekkel szemben. *A dolgozók ugyanis nem abban érdekeltek, hogy ez vagy az a párt jusson hatalomra, azután pedig minden maradjon a régiben, hanem abban, hogy emberhez méltóan meg tudjanak élni ebben az országban. Mi a garancia arra, hogy a Fidesz ezt fogja tenni? Mi a garancia arra, hogy az MSZP és az SZDSZ antiszociális, monopolizáló párti lakáj politikáját olyan politika váltja majd föl, amely szakít a neoliberalizmussal, és elsőbbséget biztosít a társadalmi szükségletek kielégítésének a globális érdekek rovására? Nem felejtettük el, hogy a jobboldali ellenzék az MSZP-vel együtt ugyanúgy megszavazta a nemzeti szuverenitásunkat tovább korlátozó neoliberális lisszaboni szerződést, mint az elődjét, a franciák és a hollandok által leszavazott EU alkotmányos szerződést! A szegénység akkor sem csökkent Magyarországon, amikor a Fidesz volt kormányon. Milyen konkrét terve van a Fidesznek arra, hogy – akár újraállamosításokkal is – csökkentse az ország kiszolgáltatottságát a globális érdekeknek, mérsékelje a magyar nemzetgazdaság mérhetetlen alárendelődését a külföldi monopóliumoknak? Mit kíván tenni az ellenzék annak érdekében, hogy mérséklődjék a forráskivonás, a multik ne vihessenek ki annyi profitot, mint amennyit kivisznek, ne részesüljenek állami támogatásban, sokkal nagyobb részt vállaljanak a közterhekből. Hogy az elviselhetetlen forráskivonás ne gátolja meg az ország fejlődését és népének boldogulásunkat?* Ezeknek a kérdéseknek a megválaszolása nem csak a Fidesz jövőjét érinti, hanem – ami ennél sokkal fontosabb – a magyar társadalomét és a nemzetét.

Csizmadia László és Fricz Tamás nem csak megelőlegezi a bizalmat az ellenzéknek, hanem mindjárt kétharmados többséggel szeretné is alátámasztani,

hogy lehetővé váljék egy elnöki rendszer bevezetése. No de akkor miben áll az általuk javasolt részvételi demokrácia? Hiszen egy ekkora, már-már egy párti rendszerekre jellemző hatalmi túlsúly birtokában nemigen szokott előfordulni, hogy a privilegizált párt megossza a hatalmat másokkal! Egy ilyen politikai felállás nyilván kihatna a szerzők javasolta kétkamarás rendszerre is. Könnyen megeshetne ugyanis, hogy mindkét kamarában domináns helyzetbe kerülne az elsöprő erőfölényre szert tevő párt. Gondot okoz nekem az is, hogy a Fidesz, az összes többi párttal egyetemben olykor fittyet hányt a részvételi demokráciára, amikor pedig igényelhetne volna a nép közvetlen akaratnyilvánítását. Nem tartott igényt a választók véleményére sem az EU alkotmánytervével, sem a lisszaboni szerződéssel kapcsolatban. Ha részvételi demokráciát akarunk, akkor annak intézményesített civil kontrollal kell párosulnia, és a gazdaságra is illene kiterjednie, már csak azért is, mert a gazdasági szféra, legfőképpen a bankok nem csak a társadalmi ellenőrzés alól bújnak ki, hanem a politikai ellenőrzés alól is. Egészen odáig, hogy – mint a kilakoltatásokkal kapcsolatban is láthatjuk – ők diktálják a társadalompolitikát. Ha valódi részvételi demokráciát akarunk, nem feledkezhetünk meg 1956 munkástanácsairól! *Végig olvasva a javasolt intézményi reformokat olyan érzésem támadt, hogy sokkal inkább egy új hatalom beágyazása a céljuk, mintsem a társadalmi problémák tényleges megoldása. Ez a filozófia sokkal inkább hatalom centrikusnak tűnik, semmint társadalmi rendeltetésűnek.* Miért pont ezektől az intézményi reformoktól kellene remélnünk munkát, békét, biztos megélhetést? Miért nem egy merőben más politikától? Hiszen attól, hogy kétkamarás lenne a parlament, a szegénység még nem szűnne meg! Miért gondolnánk, hogy a lakosság 40 százalékát érintő megélhetési gondokon kétkamarás parlamenttel tudnánk úrrá lenni? Szerintem ez nem az intézményi formán múlik, hanem azon, hogy kik hozzák a törvényt: azok-e, akik a nagytőke érdekeit szolgálják, vagy pedig azok, akik a munkájukból élők érdekeit tartják szem előtt. Lehet, hogy a választók többsége a Fideszre szavaz majd, már csak az MSZP politikájának megbüntetéséért is, nem tudom, bár a dolgok jelenlegi alakulása erre enged következtetni, de azért ne tévesszük szem elől, hogy a társadalmat nem lehet belegyömöszölni egyik pártba sem!

*Ugyanakkor egyetértek a szerzőkkel az elhatalmasodott korrupció felszámolására, kollektív és egyéni elszámoltatásra vonatkozó igényükkel. A tolvajoknak nem csak bűnhődniük kell tettükért, hanem vissza is kell adniuk a közösségtől ellopott tulajdont. Egyetértek a „gazdaság felfűtésének” követelményével, az új munkahelyek létrehozásával, a magyar kis- és középvállalkozások kiemelt támogatásával, a hazánkba betelepült multinacionális cégek szerződéseinek felülvizsgálásával, természeti kincseink (erdő, föld, víz) megvédésével a privatizációtól, továbbá azzal a javaslattal, hogy vásároljuk vissza állami tulajdonba a közműszolgáltató cégeket. Hogy ne legyen privatizálható az állami kórház és az egyetem. Nem különben a bűnözés visszaszorításával, s a civilek arányos beleszólási lehetőségének törvényes biztosításával a közszolgálati médiumokban. Teljes mértékben egyetértek azzal az elvi kitételrel, hogy „a civil összefogás nem a magánérdekért, hanem a nemzetért, a közjóért kell, hogy cselekedjen”. Helyes, cselekedjünk! *Teremtsünk konszenzust azért, hogy demokráciában és szabadságban juttassuk érvényre az emberi jogokat és a társadalmi érdekeket. Kikapcsolva a szélsőségeket.**

A Magyar Szociális Fórum tapasztalatai azt mutatják, hogy konkrét társadalmi célokért, közügyekért széles összefogásra nyílik mód világnézetileg és politikailag egymástól igen távol álló emberek között is. Ezt bizonyította a társadalombiztosítás szolidáris rendszerének megvédése, a TB privatizálása előtt utat nyitó törvény

megbuktatása, az egri kórház visszaszerzése a Hospinvesttől, most pedig a kilakoltatásokkal szembeni szélesedő otthonvédő összefogás. *Az MSZF-SZK azt javasolja, hogy ilyen közös célokra összpontosítva keressük egymás kezét. Ne rendeljük alá magunkat pártérdekeknek, hanem maradjunk a társadalom pártján.* Javaslom a Civil Összefogás Fórumának, hogy üljünk le, nézzük meg, milyen társadalmi kérdések megoldása érdekében tudunk konszenzusra jutni. Mi az otthonvesztés feltartóztatását tartjuk most elsődlegesnek, a bankok tevékenységét vizsgáló parlamenti bizottság felállítását, a betegellátás biztosítását, mert növekszik az ellátatlanul hagyott betegek száma. Alapvető kérdés a megélhetési gondok enyhítése, mert – mint láthattuk egy 53 éves munkásnő esetében - felütötte fejét az éhhalál.

Simó Endre, a Magyar Szociális Fórum szervezője